

КАКЪ ДВЕ ДЕЦА И ЕДИНЪ КОТАРАКЪ ОТЛЕТѢХА НА ЛУНАТА СЪ ЦЕПЕЛИНЪ

VI.

ТАТУНЧО И ТАТУНКА ТЪРСЯТЪ ВОДА. КАКВО СЕ СЛУЧИ СЪ ТАТУНКА
ВЪ ПЛАНИНСКАТА ПЕЩЕРА.

„Помогни си самъ, та да ти помогне и Господъ“, — казва народната поговорка. Така постъпиха и дветѣ деца. Тѣ знаеха много добре, че никой нѣма да имъ се притече на помощъ срѣдъ тия лунни пустини. Затова решиха да се разтичатъ наоколо, за да намѣрятъ преди всичко вода. Храна тѣ си имаха за още нѣколко дни, пѣкъ и безъ ядене день-два се живѣе, но безъ вода не можешъ и половина день да изтраешъ.

И тѣ се запътиха къмъ планината, дето се надѣваха, че ще намѣрятъ нѣкое студено изворче, като оставиха котаракътъ да пази цепелина.

— Слушай, Татунчо, — рече Татунка, — планината е далече. Нѣма да можемъ да отидемъ и да се върнемъ до довечера. Страхъ ме е да не се загубимъ.

— До довечера ли? — Татунчо се замисли. Той погледна

слънцето, което още не бѣше се издигнало на пладне. А тѣ сж тукъ ето вече десетина часа. Какъ може да бжде? Изведнажъ той се удари по челото и извика така силно, че Татунка изплашено подскочи.

— Ама че съмъ билъ глупчо! До довечера ли казвашъ? Знаешъ ли, колко време има до довечера? Най-малко десетина денонощия. Да, да, не помнишъ ли какво разправяше учениятъ човѣкъ? На луната днитѣ и нощитѣ сж дълги по две седмици.

Вѣрно, — досѣти се и Татунка. — Ами какво ще правимъ, като настъпи нощта?

— Тогава ще мислимъ, — отсѣче твърдо Татунчо и трѣгна къмъ планината. Тѣ крачеха — Татунчо напредъ, а Татунка следъ него, по едно безкрайно поле, обрасло съ низка бледозелена трева, по която зрѣеха